

Vypraveno

dne 21. 10. 2013

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0123r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 24. 10. 2013
podpis: 31. 10. 2013

MVCRP00Z88Q6

10-10-2013

V Praze dne

Č.j.: MV-97987-5/VS-2013

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

- státní občan Palestiny, trvale bytem

(dále jen „žadatel“), zastoupen na základě plné moci

bytem Praha 4 - Krč, Tavočnicková 1848/19 (dále jen „zmocněnkyně“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 2.7.2013, čj. VS-2882/835.3/2-2011, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), byla podána žadatelem dne 6.12.2012 u Úřadu městské části Praha 8. Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dnem 10.1.2013. Žadatel je státním občanem Palestiny. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadateli povolen 8.6.2006. Žadatel je ženatý. Manželství uzavřel dne 30.1.2004 se státní občankou České republiky. Z manželství se narodily tři děti, státní občanky České republiky.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů konstatovalo splnění podmínek podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství. Žadatel nesplnil podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, tj. prokázání pozbytí dosavadního státního občanství. Žadatel předložil potvrzení Velvyslanectví Státu Palestina v Praze ze dne 15.5.2013, ve kterém je uvedeno, že je palestinského původu a požádal o propuštění ze státního svazku. Velvyslanectví Státu Palestina

současně potvrdilo, že platné zákony o občanství v současném Státě Palestina neznačí termín „propuštění z nabytého státního svazku“ a není námitek, aby žadatel nabyl státní občanství České republiky.

Ministerstvo vnitřní záležitosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitřní záležitosti ze dne 2.7.2013, čj. VS-2882/835.3/2-2011 podal žadatel prostřednictvím zmocněnkyně včasný rozklad. V rozkladu uvedl, že splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky. Na území České republiky pobývá od roku 1998, za účelem studia. Po ukončení studia začal pracovat u obchodní společnosti s.r.o., kde je zaměstnán dosud. Žadatel v rozkladu uvedl, že o udělení státního občanství České republiky žádal již v roce 2011, byl zklamán, že mu nebylo vyhověno. Po konzultaci s rodinou opětovně požádal o jeho udělení v roce 2012, rovněž s negativním výsledkem. Žadatel se domnívá, že za tímto rozhodnutím se skrývá projev diskriminace a strachu z možného ohrožení české společnosti z jeho strany. Uvedl, že neschvaloval a neschvaluje jakékoliv akce směřující k ohrožení bezpečnosti občanů jakéhokoliv státu. Ve svém přesvědčení je multikulturní osobou s plnou integrací v české společnosti. Je muslimského vyznání, jeho víra je vnitřním přesvědčením, které mu přináší vnitřní klid a životní rovnováhu. Není zastáncem žádného ortodoxního projevu v jakékoli oblasti a pokládá tyto projevy za špatné. Děti navštěvují běžnou základní a mateřskou školu, sám se stýká s českými občany. K podání žádosti jej vedlo to, že celá jeho nejbližší rodina jsou občany České republiky. Není mu lhostejná budoucnost jeho nejbližší rodiny a vyjádření postoje formou volebního práva je pro něj velmi důležité. Uvedl, že se v České republice plně asimiloval a udělení státního občanství České republiky by tento proces dokončilo.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitřní záležitosti na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitřní záležitosti (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Ministr vnitřní záležitosti ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitřní záležitosti jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni.

Ministerstvo vnitřní záležitosti, jak vyplývá ze spisu, usnesením ze dne 20.3.2013 v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení o jeho žádosti (§ 44 správního řádu a § 10 odst. 4 zákona o státním občanství). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu jej poučilo

o možnosti před vydáním rozhodnutí o rozkladu nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění. Tímto usnesením bylo řízení o žádosti přerušeno, a to do 20.5.2013 a žadatel byl vyzván k doplnění žádosti o listiny, které Ministerstvo vnitra v dotčeném usnesení výslovně označilo, aby tak získalo relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Žadatele rovněž upozornilo, že v případě, že požadované listiny ve stanovené době nepředloží a ani nepožádá o prodloužení lhůty pro jejich předložení, Ministerstvo vnitra řízení o žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaví.

Podle předložených listin žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství.

Žadatel nemůže prokázat splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, a to v intencích potvrzení Velvyslanectví Státu Palestiny v Praze, jak shora uvedeno.

Státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán. Ministerstvo vnitra v této souvislosti v napadeném rozhodnutí uvedlo, že na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že žadatel splňuje všechny podmínky stanovené k udělení státního občanství České republiky. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Z výše uvedeného vychází i ustálená judikatura současných správních soudů, jako například rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č.j. 6A 77/99-8 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí ve věcech správních pod č. 839/2001 nebo usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 29.6.2004 vydané pod č.j. A 11/2003-34. Podle této judikatury je však udělení státního občanství podle § 7 zákona o státním občanství na žádost občana cizího státu výrazem neomezené státní suverenity. Děje se tak ve sféře absolutního volného uvážení, zda cizímu státnímu příslušníku bude občanství uděleno nebo ne. Tento princip je naprosto neměnný a nezpochybnitelný. Konstrukce právního nároku na udělení státního občanství v takových případech by princip svrchovanosti státu popírala a ani pojmově není možná.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Tím, že nebylo žádosti vyhověno nelze dovozovat, že by Ministerstvo vnitra, jak namítá žadatel v rozkladu, jakkoliv, byť i skrytě projevovalo diskriminaci a strach z možného ohrožení české společnosti z jeho strany, o čemž svědčí fakt, že Ministerstvo vnitra udělilo státní občanství žadatelům, kteří otevřeně vyznávali islám.

Ministerstvo vnitra při projednání žádosti nezkoumá jakého je žadatel náboženského vyznání. Postupuje podle zákona o státním občanství a v něm není stanoveno takový údaj o žadateli zjišťovat ani žádným způsobem ověřovat, pokud jej žadatel z vlastního podnětu nesdělil sám. Naopak v zákoně o státním občanství je zakotvena možnost prominout podmínku stanovenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b), tj. podmínku předložení dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství za předpokladu, že by žadatel podáním žádosti o propuštění ze státního svazku mohl vystavit sebe nebo osoby blízké pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení (§ 11 odst. 2 písm. c) zákona o státním občanství). V kontextu této právní úpravy ministr vnitra námitku žadatele o možné skryté diskriminaci pokládá za irelevantní a musel ji odmítnout.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

Státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi žadatelem a Českou republikou, musí zde proto existovat opravdové vzájemné spojení zájmů a citů spolu s existencí vzájemných práv a povinností, které je dovozováno zvláště z jeho pobytu na území České republiky a jeho komplexní integrace v české společnosti. Pokud tyto zájmy nejsou v souladu, žádosti nevyhovuje, a to ani za předpokladu, že podmínky, které stanoví § 7 zákona o státním občanství, žadatel splňuje.

Ministr vnitra konstatuje, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu za předpokladu, aby při rozhodování o této žádosti nevznikaly nedůvodné rozdíly v porovnání se skutkově shodnými nebo podobnými případy, jak upravuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Ministr vnitra na základě výše uvedeného rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

116

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

